

LBRIS

We know
books

AURELIA STOIE MĂRGINEAN

COPACUL CREAȚIE DIVINĂ

acoarelă

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

CUPRINS

07	DATE BIOGRAFICE
08	BIOGRAPHY
09	DESENÂND COPACI, ARTISTA DEVINE O DRIADĂ – Andreea Păstârnac
11	DRAWING TREES, THE ARTIST BECOMES A DRYAD – Andreea Păstârnac
15	COPACUL – CREAȚIE DIVINĂ – Elena Camelia Mușat, Valeria Maria Alexandru
18	THE TREE – DIVINE CREATION – Elena Camelia Mușat, Valeria Maria Alexandru
21	FREAMĂT DE ARBORI – Ana Maria Barbu
22	TREE SWARM – Ana Maria Barbu
23	COPACUL – CREAȚIE DIVINĂ – Veronica Bodea Tatulea
25	THE TREE – DIVINE CREATION – Veronica Bodea Tatulea
27	MESAJ ÎN ALB NEGRU – Mariana Popa Potaisa
27	MESSAGE IN BLACK WHITE – Mariana Popa Potaisa
28	COPACUL – Aurelia Stoie Mărginean
28	TREE – Aurelia Stoie Mărginean
29	ALBUM
147	CATALOG

DESENÂND COPACI, ARTISTA DEVINE O DRIADĂ

Când desenează copaci, artista „replantează” copacul într-o grădină a sa, care nu are nevoie de niciun plan sau model al vreunui peisajist; poate fi oricum, e doar a sa; dar, cu toate acestea, este cumva legată de nenumăratele reprezentări ale grădinii unice, fie că este cea a Edenului sau a prințesei mesopotamiene care a plantat arborele huluppu, un arbust misterios salvat de la inundații, în al cărui frunziș și scorbură s-au ascuns o pasăre și un șarpe și divina Lilith, fie că este vreo grădină suspendată a Semiramidei. Fie sunt copacii care țin prizoniere nimfele pădurii: driade, meliade sau alte zâne. Sau sunt copaci din țările nordului, care adăpostesc gnomi și alte vietăți. Când desenează copaci, artista transgresează regnurile, de la măreția naturală a copacului, către o imagine interioară, mentală, deja puternic codificată, transformată după aceea într-o schiță îngrădită pe hârtie sau pânză și, ulterior, într-o monadă-copac, reprezentarea unică

și perfectă, în rezonanță cu toate definițiile copacului, cu numele tuturor copacilor pe care i-a văzut artistul sau artista.

Pictând, Aurelia Stoie Mărginean lasă copacul să se „înrdăcineze” pe hârtie sau pânză, îi dă o nouă viață, îl replantează într-o altă grădină. Cumva, întreg țesutul vegetal al arborelui trece în imaginea pictată. Acest misterios parcurs este pregnant în reprezentarea măslinului. Trunchiul fascinant, milenar al acestui arbore mitic, dăruit de către Atena locuitorilor cetății sale mult-iubite, devine pentru artistă o structură în sine. Desenul e o sculptură vie, caleidoscopul de culori întrezărit și redat de artistă se mișcă într-o respirație vizibilă, care inspiră și expiră în alăturări de culori contrastante și nemaîntâlnite: albastru-pământiu, verde-celest, galben-smarald, roșu-cânepiu sau alte uimitoare combinații. Desenul face ca privitorul să vadă seva copacului curgând, ca și cum ar stăpâni un instrument științific ce

îi dezvăluie viața ascunsă de sub scoarță și poate chiar vreuna din vietățile mitologiei demult uitate. Artista a pictat nenumărați măslini și desenele se alătură unul lângă celălalt, formând o țesătură de mari dimensiuni. Dacă toate aceste desene ar fi așezate unul lângă altul, s-ar întrupa o uriașă grădină, cu soiuri de pe toate meleagurile Eladei, de pe frumoasa insula a Ciprului, din Mediterana andaluză și spaniolă, de pe Coasta de Azur, din chiar grădina de la Ghetsimani.

În plus, Aurelia Stoie Mărginean pare că vede și pictează lumea privită dinspre dinăuntrul copacului spre în afară. Ca și cum ar sta în interiorul scoarței copacului și ar picta privind în exterior printre finele linii ale structurii vegetale. Ca și cum ar fi o driadă. Într-o schiță despre sălcii în primăvara timpurie, pe malul lacului, această privire a vreunei fapturi din aceeași stirpe cu nimfele și meliadele, acest desen din interiorul trunchiului copacului este mai mult decât descifrabil sau revelat. Crengile salciei sunt un desen fin ca un voal vegetal, ca o voaletă decolorată de lumina de primăvara, de dinainte să se spargă mugurii frunzelor, atât de fin, încât printre ele privește Helice sau Helike, nimfa sălciilor. Privește, lipsită de simțământ, cu ochii ei vegetali, înspre personajul de dincoace, din lumea noastră, o siluetă a unui trecător așezat pe malul

lacului, cufundat în meditație. Și chiar dacă toate temele sunt romantice (lacul, călătorul tăcut), desenul are ceva ce transcende trăsăturile curentului artistic: voalul de crengi de salcie este luminos și decolorat în același timp, cerul e alburui ca o răsuflare, ce nu poate fi decât a făpturii din interiorul copacului, cumva pasionată de desen și pictură. E în fapt un portret al celei care vede de după zidul de scoarță a copacului. E o reflecție despre cum ar desena driada din salcie.

Unele desene par a arăta că artista ar cunoaște alchimia transformării lui Dafne. Copacul-arbust se mișcă în desenul fascinant ca și cum ar fi o imagine vie, cu suflu. Crengile înflorite nu sunt doar agitate de vânt, ci au o mișcare lăuntrică, care pare că împinge culoarea florilor, ca o sevă, dinspre străfundurile milimetrice ale hârtiei către suprafața pictată. Nu artista a desenat cu pensula pe hârtie, mai curând a generat un auto-desen, o auto-colorare, „un roșu în obraji” nimfei, o îmbujorare a hârtiei... Acel moment unic e surprins în acuarela oleandruului roșu de pe insula grecească... este clipa în care chiar meliada sau ce nume o fi având ea își face cunoscută prezența, când își face autoportretul îmbujorat, pe fundalul stâncilor albe și al orizontului marin.

Artista mai iubește și grădinile, în special cele de portocali din Cipru, de lângă zidul unei mănăstiri unde copacii înfloriți și cu rod în același timp, se întindeau în siruri până la linia orizontului. Se crede că portocalele ar fi merele de aur ale Hesperidelor. Iar grădina cipriotă pictată de artistă pare așezată cumva la marginea lumii: deoparte e orizontul, iar dincolo e pământul sec, lăsat în pârloagă, în stăpânirea forțelor primitive și necunoscute. Dar în grădina pictată de portocali, desenul este exuberant, ca vocea vestitelor nimfe ale poamelor de aur, hesperide cu voce dulce, maestre ale cântecului și încântării, oferind fructe care îi vrăjeau și adormeau până și pe zeii olimpieni cu gustul și culoarea lor. Aceste iele de la granița lumii cunoscute din atlas, par să impună culoarea, panorama și echilibrul acuarelei, iar pictorița pare să fie totuna cu ele.

Artista mai evocă și micile grădini de pe terase, cu arbuști și cu păsări, ca cea de la Sanremo în zorii zilei, cu perspectiva unui chiparos, copacul ce aduce doar consolare la gândul frumosului tânăr mult prea iubit și metamorfozat, schimbat, trecut peste granița dintre regnuri... desenul liniștit, luminos, evocă tăcuta schimbare a copacului devenit gardianul lumii de dincolo, a lui Hades.

Aurelia Stoie Mărginean mai pictează copacii din deșert, din oaze, specii rare, cu trunchi și frunziș fascinant, evocat într-un desen fin, câteodată cu precizie de miniatură, pentru că în încrengătura de frunze și liane își află sălaș toate vietățile nomade, cele care traversează pustiul, ca în niște caravane extraordinare... mai pictează copacii din esențe rare din Lumea Nouă, stâlpii universului, cum este chiar vajnicul sequoia. Lor li se adaugă copacii de acasă, din păduri, de pe câmpuri sau din grădini, de la marginea drumului sau din orașe. Le transpune silueta într-un limbaj pictural anume, care e dublu. Dinspre în afară către copac și peisaj – așa cum privește oricare dintre noi; dar și dinspre înăuntru spre exterior. Din interiorul viu și vegetal al trunchiului, ca și cum cine pictează e din stirpea celor numite driade, hamadriade, ptelea, ampelos, morea, syke, meliade și altele...

Andreea PĂSTĂRNAC

Octombrie, 2022, Bruxelles

DRAWING TREES, THE ARTIST BECOMES A DRYAD

When drawing trees, the artist "replants" the tree in a garden of his/her own, which does not need any plan or model from a landscape artist; it can be anything, it is only his/her own; but nevertheless, it is somehow related to the countless representations of the unique garden, whether it be that of Eden or of the Mesopotamian princess who planted the huluppu tree, a mysterious shrub saved from the floods, in whose foliage and bark were hidden a bird and a snake and the divine Lilith, whether it is some hanging garden of the Semiramis. Either it is the trees that hold captive the nymphs of the forest: dryads, meliads or other fairies. Or it's the trees of the north country that harbor gnomes and other creatures. When drawing trees, the artist transgresses realms, from the natural grandeur of the tree, to an inner, mental image, already strongly codified, transformed afterwards into a sketch enclosed on paper or canvas, and then into a monad-tree,

a unique and perfect representation, resonating with all the definitions of the tree, with the names of all the trees the artist has seen.

By painting, Aurelia Stoie Mărginean lets the tree "take root" on paper or canvas, gives it a new life, replants it in another garden. Somehow, the whole plant tissue of the tree becomes part of the painted image. This mysterious journey is striking in the representation of the olive tree. The fascinating, age-old trunk of this mythical tree, given by Athens to the inhabitants of her beloved city, becomes for the artist a structure in itself. The drawing is a living sculpture, the kaleidoscope of colours glimpsed and rendered by the artist moves in a visible breath, breathing in and out in contrasting and unheard of colour combinations: blue-earth, green-celestial, yellow-emerald, red-hemp or other astonishing combinations. The drawing makes the viewer see the sap of the tree flowing, as if holding a scientific instrument that reveals the hidden life beneath the bark and perhaps even some of the long-

forgotten creatures of mythology. The artist has painted countless olive trees and the drawings join together, forming a large-scale fabric. If all these drawings were placed side by side, a huge garden would be created, with varieties from all over Greece, from the beautiful island of Cyprus, from the Andalusian and Spanish Mediterranean, from the Côte d'Azur, from the Garden of Gethsemane itself.

In addition, Aurelia Stoeie Mărginean seems to see and paint the world from inside the tree to the outside. As if she were standing inside the bark of the tree and painting looking out through the fine lines of the plant structure. As if it were a dryad. In a sketch of willows in early spring on the lakeshore, this glimpse of some fact of the same lineage as nymphs and honeydews, this drawing inside the tree trunk is more than decipherable or revealed. The branches of the willow are a fine design like a vegetable veil, like a veil faded by the spring light, from before the leaf buds broke, so fine that Helice or Helike, the willow nymph, looks through them. She gazes, senseless, with her vegetable eyes, at the figure beyond, in our world, a silhouette of a passer-by sitting on the lakeshore, deep in meditation. And even if all the themes are romantic (the lake, the silent traveller), the drawing has something that

transcends the features of the artistic current: the veil of willow branches is bright and faded at the same time, the sky is white like a breath, which can only be that of the creature inside the tree, somehow passionate about drawing and painting. It is in fact a portrait of the one who sees from behind the bark wall of the tree. It is a reflection of how the halyard would draw from the willow.

Some drawings seem to indicate that the artist would know the alchemy of Daphne's transformation. The tree-shrub moves in the fascinating drawing as if it were a living, breathing image. The flowering branches are not just stirred by the wind, but have an inward movement that seems to push the colour of the flowers, like sap, from the millimetre depths of the paper to the painted surface. The artist did not draw with a brush on the paper, rather she generated a self-drawing, a self-colouring, "a red in the cheeks" of the nymph, a blushing of the paper... That unique moment is captured in the watercolour of the red oleander on the Greek island... is the moment when the very meliada or whatever it is called makes its presence known, when it makes its blushing self-portrait known, against the backdrop of white rocks and the sea horizon.

The artist also loves the gardens, especially the orange groves in

Cyprus, near the wall of a monastery where the flowering and fruiting trees at the same time stretch in rows to the horizon. The oranges are believed to be the golden apples of the Hesperides. And the Cypriot garden painted by the artist seems to be set somewhat at the edge of the world: on one side is the horizon, and on the other is the dry earth, left fallow, in the grip of primitive and unknown forces. But in the garden painted by orange trees, the design is exuberant, like the voice of the famous nymphs of the golden poems, sweet-voiced hesperides, masters of song and enchantment, offering fruit that enchanted and lulled even the Olympian gods to sleep with their taste and colour. These mares on the edge of the world known from the atlas seem to impose colour, panorama and balance on watercolour, and the painter seems to be the same.

The artist also evokes the small gardens on the terraces, with shrubs and birds, like the one in Sanremo at dawn, with the perspective of a cypress tree, the tree that brings only consolation to the thought of the beautiful young man much too loved and metamorphosed, changed, crossed the border between kingdoms... the quiet, bright drawing evokes the silent change of the tree that has become the guardian of the world beyond, of Hades.

Aurelia Stoie Mărginean also paints the trees of the desert, of the oases, rare species, with fascinating trunks and foliage, evoked in a fine drawing, sometimes with miniature precision, because in the tangle of leaves and vines all the nomadic creatures find their home, those that cross the desert, as in extraordinary caravans... she also paints the trees of rare species of the New World, the pillars of the universe, like the majestic sequoia. To these are added the trees of home, of forests, of fields or gardens, of roadsides or cities. He transposes their silhouette into a specific pictorial language, which is twofold. From the outside towards the tree and the landscape – as any of us looks; but also from the inside towards the outside. From inside the living, vegetal trunk, as if the painter is from the lineage of those called dryads, hamadriads, ptelea, ampelos, morea, syke, meliads and others...

Andreea PĂSTĂRNAC

October, 2022, Bruxelles

A watercolor illustration of a tropical scene. In the foreground, there are large, vibrant green palm fronds with some yellow highlights, suggesting sunlight. In the background, there are more green leaves and some small, colorful flowers in shades of purple, pink, and yellow. The overall style is soft and painterly.

LBRIS

We know
books

AURELIA STOIE MĂRGINEAN

ALBUM

COPACUL - CREAȚIE DIVINĂ • 2022

01. Copacul lui Joshua în deșertul Mojave

02. Parcul Yosemite - Sequoia

03. Sequoia, cel mai mare și mai vechi copac din lume

04. Pădurea de Sequoia în Parcul Yosemite

➤ 05. Aspecte din Los Angeles, stradă cu salcâmi albaștri (Jacaranda)

*Aurelia Stoie Mărginean
Tel Aviv 2 aug 1999*